

Већу Интердисциплинарних докторских студија
Универзитет уметности у Београду
Косанчићев венац 29/11000 Београд

ИЗВЕШТАЈ

Комисије за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта
„Грех неадекватног тела – интерактивна видео инсталација“
кандидаткиње
Мине Радовић

Веће интердисциплинарних докторских студија Универзитета уметности у Београду на седници одржаној 17. маја 2018. године, донело је одлуку о образовању Комисије за оцену и одбрану докторског уметничког рада кандидаткиње Мине Радовић, студенткиње на Интердисциплинарним докторским студијама Група за дигиталну уметност, под насловом „Грех неадекватног тела – интерактивна видео инсталација“. На основу увида у реализован уметнички део пројекта и поднети писани материјал комисија у саставу:

Марко Лађушић ред.проф. Факултета примењених уметности у Београду
– председник комисије

др ум Александар Давић, ред. проф. Академије уметности у Новом Саду

др Никола Шуица, ред.проф. Факултета ликовних уметности у Београду

мр Растко Ћирић, ред.проф. Факултета примењених уметности у Београду

др ум Иван Грубанов, доцент Факултета примењених уметности у Београду

закључила је да кандидаткиња може да приступи одбрани свог докторског уметничког пројекта.

1. Биографија кандидаткиње

Мина Радовић је рођена 1988. и завршила је XIV београдску гимназију, након чега је уписала Факултет примењених уметности у Београду 2012, студијски програм Конзервација и рестаурација слике код професора Станка Зечевића. После завршених основних студија завршила је и мастер студије на истом факултету и студијском програму Конзервација и рестаурација слике код професора Радомира Самарцића Филета. Имала је више групних изложби и то у Галерији Магацин 2010, 2011, 2012, Галерији 72 и Миксерфестивалу. Важније самосталне изложбе су: „Тескоба“ у Установи културе Палилула у октобру 2013, „Скривени аутопортрет“ у галерији Нова ренесанса у децембру 2013, „Скривени аутопортрет“ у Великој галерији Дома културе у Књажевцу у јануару и фебруару 2014, „Драма наговештаја“ виртуелна изложба у Артист галерији у априлу 2014 (

<http://www.artistgalerija.org/>), „У трагању за целином“ у галерији Лука Томановић у Херцег Новом у јулу 2014, „У трагању за целином“ у Модерној галерији у Будви у августу 2014, „Ка тачки окупљања“ (Toward the meeting point) у галерији RasArt у Бриселу у мају 2015. Аутор је краткометражног филма „Заробљена вестима“ (Фестивал српског филма фантастике 2013.) и краткометражног филма „Кружење масти“

2. Детаљна анализа докторског уметничког пројекта

Рад под насловом **Грех неадекватног тела – интерактивна видео инсталација** је истраживање односа између тела, његовог разумевања, доживљаја сопства и његове презентације. Поље интересовања Мине Радовић је људско тело као историјски и друштвени конструкт који се у постмодерном добу схвата и као комерцијални симбол. Ауторка је практични део свог рада реализовала кроз интерактивну видео инсталацију у галеријском простору Музеја примењене уметности у Београду. Интерактивни део је у потпуности ограничен на аудио сегмент у коме се звуци публике мешају са претходно припремљеном звучном подлогом видеа. Видео сегмент је презентира у форми триптиха, где се на сваком од три екрана тема излаже на три различита начина. На првом екрану је документарно-медицински филм о липосукцији и представља модификовану верзију ауторкиног видеа који се бави стереотипима о употребној вредности женског тела и његовој свеопштој злоупотреби. На другом екрану је апстрактни филм са аморфним шарамима које подсећају на крв, а на трећем на го женско тело чији покрети представљају једну врсту подводног балета чија кореографија и у дословном смислу кореспондира са покретима хируршких инструмената са првог екрана. Управо различитошћу карактера презентованих садржаја, мада је сваки сегмент јасно одређен обједињујућом темом људског тела, те могућношћу да рад посматрамо као целину састављену од три дела или сваки екран посебно, хронолошким редом који сваки посетилац одређује индивидуално, акцентује се вишеслојност рада и нуди обиље могућих тумачења.

Кандидаткиња у теоријском сегменту свог докторског пројекта успешно контекстуализује свој рад прегледом идеја и концепција низа релевантних аутора. Њен приступ је интердисциплинаран и као крајњи резултат има теоријски амалгам који садржи референце на теоретичаре и филозофе, који су значајно утицали на формулисање постмодерне као епохе, као што су Жан Франсоа Литоар, Жан Бодријар или Фредрик Джемсон, или теорије нових медија, где преко Лава Мановича долази до теоретичара и практичара филма у доба историјске авангарде, од који је свакако најзначајнији Сергеј Михаилович Ејзенштајн, преко критичара конзументизма и медијског друштва као што су Жил Липовецки и Ги Дебор, до анализе феномена надзирања Мишел Фукоа. За финалну артикулацију практичног дела рада од великог је значаја реферисање на есеј Лоре Малви „Визуелно задовољство и наративни филм“ који акцентује двоструку улогу гледаоца филма који у филмском лику види истовремено предмет идентификације и предмет жеље. Други део теоријског истраживања се готово у потпуности усмерава на тело и идентитет. Кандидаткиња пажљиво сецира своју тему пропуштајући је кроз призму Мориса Мерло Понтија и низа других аутора, сагледавајући тело као објекат и друштвени капитал, и акцентујући новоустановљене релације тела и технологије, те неизбежног резултата такве праксе – киборга, или интеракције човека формулисаног као тело и сарадничког односа у који то тело ступа са машином. У закључним поглављима писаног сегмента рада направљен је и преглед пракси више савремених уметника, референтних у глобалним

оквирима, чији рад или у тематском или у методолошком приступу има везу са практичним делом рада.

3. Оцена остварених резултата

Практични и теоријски део докторског уметничког пројекта Мине Радовић су делови комплексног истраживачког захвата који у себи синтетизује мултимедијални израз и дискурзивно тумачење. Централни мотив рада је теза да је тело постало кључно место преко кога уметници стварају нова значења и нова правила. На основу рефлексije тела успостављају се одређени друштвени, културни и политички концепти и стварају нове парадигме. Тело постаје лични пројекат и предмет креације, али је истовремено подложно унифицирајућим тенденцијама и променама које диктира масовна култура. Интерактивна видео инсталација је изузетно упечатљив и атрактиван рад, а теоријски део веома занимљиво и компетентно уметничко-субјективно истраживање праћено компаративном анализом уметничких пројеката, теоријом интерпретације и критичком теоријом. Као посебан квалитет видео инсталације треба посебно истаћи изузетно успешну и са минималним средствима изведену трансформацију простора галерије и ефекат урањања у паралелни свет који посетилац осећа при уласку у изложбени простор. Очигледно је да је кандидаткиња уложила значајан напор да проучи релевантну литературу и иако утицај на конкретан уметнички рад није на први поглед видљив јасно је да су идеје и концепције са којима се конфронтирала у истраживачком раду утицали на њено даље истраживање као и практичне резултате до којих је дошла. У свом практичном раду била је приморана да овлада техникама које није проучавала на основним студијама и у том случају на веома добар начин употребила знање стечено током уметничко докторских студија на Катедри за дигиталну уметност.

4. Критички осврт референта

И теоријски и практични део докторско уметничког рада представљају занимљиво истраживање које у теоријском делу покушава и успева да мапира идеје и концепције на које се касније ослања у практичном раду. Теоријски део можемо схватити и као меланж теорија и тема постмодернизма и теорија нових медија са израженим усмерењем на основну тему људског тела сагледану кроз призму различитих теоријских у уметничких пракси. Конкретна реализације видео инсталације изведена је беспрекорно, без икаквих техничких проблема и по свему одговара стандардима репрезентативне савремене праксе медијске уметности. Иако то није директно повезано са неоспорним квалитетом рада кандидаткиње треба напоменути да је кандидаткиња успела да направи културни догађај у Музеју примењене уметности, те да је њено отварање имало завидну посету и покривеност медијима. Имајући у виду да је у овом случају и квалитет рада репрезентативан кандидаткиња је осим промовисања сопственог рада истовремено промовисала и рад који се одвија на Интердисциплинарним студијама Универзитета уметности у Београду. Теоријско истраживање које је пратило реализацију практичног дела продубило је и употпунило њено схватање различитих импликација које озбиљно суочавање са комплексном темом неминовно производи. Сличан ефекат имале су и нове препреке које намеће реализација практичног рада, а са којима се без претходног искуства изборила. Ауторка својим пројектом који укључује елементе видеа, видео инсталације и интерактивног укључивања публике жели да покаже да успостављањем пожељних образаца и форми тела, савремена култура истовремено ствара и снажно уверење да свако

ко се не уклапа у доминантни систем треба да осећа властиту неадекватност, нелагоду, кривицу. Како је осећање кривице и тескобе један од начина заробљавања човека, ауторка жели да код посетиоца покрене размишљање о мрежама потрошачког и материјалистичког универзума савремене цивилизације. Стављање појединца у позицију дилеме и преиспитивања предложених модела је покушај демаскирања процеса у коме појединац остаје без сопствене воље и у коме му наметнути избори почињу да изгледају као слободно изабрани. Уметничко дело је постављено као процес кроз који се охрабрује буђење свести о наметнутим обрасцима и јачање индивидуализма, критичког пристајања или непристајања.

5. Закључак комисије

Кандидаткиња Мина Радовић је у свом докторском уметничком пројекту „Грех неадекватног тела – интерактивна видео инсталација“ успешно креирала интерактивну видео инсталацију и у текстуалном делу рада подробно истражила своју тему ослањајући се на искуства различитих дисциплина. Комисија сматра да је овај пројекат донео драгоцену искуства не само аутору, него и допринео обогаћењу медијски оријентисане уметности у земљи, те га зато безрезервно подржава. Имајући све наведено у виду Комисија предлаже Већу ИС и сенату да кандидаткињи Мини Радовић одобри одбрану докторског уметничког пројекта „Грех неадекватног тела – интерактивна видео инсталација“.

У Београду, 11.07.2018.

Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта:

Марко Лађушић ред.проф. Факултета примењених уметности у Београду
– председник комисије

др ум. Александар Давић, ред.проф. Академије уметности у Новом Саду

др Никола Шуица, ред.проф. Факултета ликовних уметности у Београду

мр Растко Ћирић, ред.проф. Факултета примењених уметности у Београду

др ум Иван Грубанов, доцент Факултета примењених уметности у Београду